

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:
 в Австрії:
 на цілий рік 20 кор.
 на пів року 10 кор.
 на чверть року 5 кор.
 на місяць 1-70 кор.
 За границею
 на цілий рік 16 рублів
 або 36 франків
 на пів року 8 рублів
 або 18 франків
 Подвоєне ціною по 10 сот.

РУСЛАНИ

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш малости і віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.
 Редація, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1, пл. Домбровського (Хоружини). Експедиція місцями в Агенції Соколовського в пасажі Галемана.
 Рукописи зберігає ся лише на попереднє застереження. — Рекламічні проєкстатані зальші від порта. — Оголошеня звычайні приймають ся до шп. 20 с. від стрічки, а в «Надєсланім» 4) с. від стрічки. Подяки і привітати донесення по 3) с. від стрічки.

Столітє Австрійского цїсарства.

(X) Наполєвонські війни спричинили в починах XIX. столїтя важні переображеня в Европі, вивадили значні зміни давнійших державних організмів. Наполєон I. проголосив ся 18. мая 1804. цїсарем Французів і коронував ся в катедрі Нотр-Дам. Супроти того показало ся конечним також австрійским краям надати одноцїльним титулом докладне обмеженє і се перевів цїсар Франц. Патентом з 11. серпня 1804 р. утворив він титул наслідного цїсаря Австрії а тим самим також назву цїсарства Австрії для означеня всіх австрійских країв. В новім тутулї проявляла ся ріжниця між вибираним цїсарем Німеччини, котрої корону носили володарі з австрійского дому, а означенєм наслідного цїсаря. В два роки опісля зрік ся цїсар Франц німецької корони, але задержав титул цїсаря Австрії для зєднання країв австрійских. В сїй назві містило ся однак більше як сам титул, була в тім сила, що зєдннала австрійські краї в одноцїльну могутну державу. В прагматикальнім законї заявив цїсар Франц, що для скріплення повної рівности вважає себе спонуканим і управненим піти за прикладом цїсарско-російского двора і нового володаря Франції і дятото надав австрійскому домови наслідний титул цїсарский. Рівночасно зазначив цїсар Франц, що «всі королївства, краї, князівства і провінції мають і надальше задержати дотеперішні титули, законний устрій, привілеї і відносини». Титул не спричиняв отже ніякої державно-правної зміни, а мав лише зазначити рівність монархії супроти інших держав, витворити форму, в якій старинний дїм австрійский являє ся в сявї цїсарства, котрого становище яко великої держави мало бути несхитне і ненарушиме.

З того часу минуло як-раз ціле столїтє, історія доторкувала ся нераз долї австрійской монархії і викликувала зміни, котрі значно впливали на ціле державне житє. Одначе історичний акт з 11. серпня 1804 р. не втратив свого змісту, а задержує до нинї своє значінє в титулї цїсаря Австрії, а хоч назва держави перемінїла ся на австрійско-угорську монархію, могутність держави через те не змінила ся. Вправдї не може монархія обходити столїтного ювілею «цїсарства Австрії», бо се перервано устроєм дуалїстичним з 1867 р., але держава перебула неодну бурю і виїшла з неї ціла і могутна. В останних часах проявляють ся вправдї змаганя, котрі радї би змінити підвалини дотеперішні, а недавня сесія угорского сойму була переповнена окликами проти Австрії і проти связи економічної, яка лучить з нею Угорщину, хоч обидві половини монархії остаяють під спільною кермою того самого володаря. В Угорщинї проявляють ся відсередні змаганя, котрі не причиняють ся до скріплення монархії і стоять в суперечности з понуками того, котрий утворив «цїсарство Австрії». Одначе хоч в історії инколи проявляють ся такі відсередні змаганя

від правильного розвитку, то мимо того поучають приклади, що події повертають розвиток на праву дорогу. Цїсарский титул був ознакою для цілости, котра і до нинї остала ненарушеною. Можна би лише бажати, щоби в давних складових частинах, краях, монархії переведено повну рівноправність поселених в нїй народностей, доспівших культурною працею до сего становища протягом часу, а тим способом не лише не ослабить ся цілість і одноцїльність монархії, але навпаки скріпить ся она і відродить ся до нового житя.

Під знаком кс. Туркула.

Вибрик кс. Туркула супротив єпископа о. Хомишина, а в дальшій черзї супротив о. митрополита і всего руского духовенства не перейшов без відгону. Вправдї руска праса не запускала ся в довгі пересправи з нарванцем, але не міг сего пустити плазом знаєствований лично єпис. Хомишин. Як доносять зі Станиславова, оводї був архиєп. кс. Вебер в Станиславові у обидженого о. єпископа, як посередник, а о. Хомишин мав зажадати як найдальше ідучої сатисфакції. При тім мало вийти на яву, що автором памфлету є властиво звісний кс. Громніцкий з Бучача, який — як доносить «Дїло» — спонукав кс. Туркула о прийнятє на себе авторства, користаючи з того, що він єще недавно, бо в часї Великодних свят, вийшов з Кульпаркова...

Як би там не було між тими чесними ксенжулями, найвимоўнішу відповідь на памфлет дадуть не слова а факти. Отже «Дїло» доносить примір ось який обурюючих махінацій польских ксьондзів: «Береговий гр. Альфонсини Дїдушицької замешкалий в Чистоподах, жив довгий час «на віру» з сестрою своєю помершою жєня, 19-літньою Паранкою Жук, Русинкою. Задля того скартав єго раз місцевий руский парох, а тоді постановив з нею одружити ся. В тїй цілі пішов він, будучи латинником, до кс. Яроша до Залозець. Тут почув від ксьондза, що з Русинкою єму женити ся она не позволять. На тоє заявив Береговий, що справа зайшла вже так далеко, що він вже женити ся мусить... «Но єжелї так, то нех пшейдєз на польске» — сказали єму ксьондзи Ярош і єго вікарій Бодарекій — «а як юш ма б... пєлни(!), то певнє пшейсць мусї, иначєй зостав юш так». За тим повїз береговий свою молоду на науку, як має «переходити на польске» до вікарого кс. Бодарского, котрий в таких случаях пароха заступає, а по науцї до староства в Бродах, де она і заявила свій перехід на обряд латинський. Тепер пішли прошеня о диспензу до властей свїтских і духовних від перенони своаятва. У духовних властей пішло раз два; кс. архієпискуп Більчевекій в тім самім часї, коли видавав курєнду заважаючи своє підвладнє духовенство до згоди та шанованя койкордї (по поїздцї до Риму!), дав як-раз для задокументованя того пошанованя диспензу неправно (в церковнім змєслї!) перейшовшїй на латинське сторонї рускій, хотїй справа була вже донесена до руского Ординарїату, а той знов відніє ся до лат. Ординарїату з жалобою на кс. Яроша о нарушенє койкордї. Труднїше бо щось до 5 мієнцїв воїкляла ся справа у властей свїтских т.

в в. ц. к. намієнцтві, до котрого кс. Ярош подав прошенє в іменї жєнихів о диспензу без жадних документів, без метрик, так тільки «на писок», бо під карою «утрати служби» (польскї ксьондзи і службою двірскою розпоряджують) наказали кс. Ярош і Бодарекій береговому і єго судженїй, ані до церкви ані до руского пароха не показувати ся, щоби їх не відмовив. Намієнцтво потребувало після приписів закона «дерева» сродства, метрики нареченої, метрики смерти жінки, а тут того нічого нема. Алеж буває вєляко — і дано диспензу без всего... А може мали які метрики? Хїба сфалшованї, бо і то бувало, як прим. в Залізцах, коли бувшїй адміністратор кс. Чарковскї вписував по кільканаїцяти роках від уродженя на власну руку Русинів н. пр. Розмуса з Ратац до метрики і то фалшиво. Дня 9. с. м. дав кс. Ярош шлюб згаданїй парї без жадної метрики! Що-ж дотичить ся заходів руского Ординарїату, то сей відніє ся в справі самовільного перехоу Паранки Жук на обряд латинський до Риму, але з Риму єще жадної відповідї нема. А може Рим вже той перехід одобри?.. Був би се гарний причинок до статей: «Рим і Русиня». Впрочім, як би там з Римом і не було, то се кс. Яроша і єму подібних не обходить, бож він називає койкордию «стари шпаргал, ктуреїо тїшмаць сен жєч ємєшна» (єго слова!) Так отже для догодженя гакатї тонче ся право і то єще тими одинцями, що покликанї стояти на сторожі тих прав. А ми нічого більше, тільки тримаймо ся койкордї та тїшмо ся, що політика Риму «змінила ся!» — X. Y. Z.

В тім самім числї «Дїла» находить ся ось яка допись з Коломиї про відбуту там польско-руску мієню: Як звісно відбула ся вже в Коломиї у о. Євїтїв мієня польско-руска, «руска» хїба з сєї причини, що промовляло двоє Євїтїв якби на сором ломаною рускою бесїдою. В кождім разї шюнка „pod jednym dachem“ удала ся знаєнито. Надужито поваги наших владик і нашого руского чину о. Василян, бо розписано вперед афішами по Коломиї, що вони нїби то возьмуть участь в польско-рускій мієні, що показалоє відтак простою брєжнею і обманьством. Але легковірний „ruski ludєk“ дав ся взяти на удку, повірив обманцям в рясах і товнами спїшив через весь час мієний до Коломиї. Ціль мієний була ясна: „zabezpi-czyć kresy“, єєбто підкопати на Покутїю значінє руского обряду, понижити і висьміяти руску церков та вицїпити в народї гадку, що в kościele є як не одинокє „zbawienie“, то що найменше ліпше і певнїше, чим в церкві. Русинам-латинникам (бо лишень такі жпють по селах в Коломиїцївї) заказувано на проповідях строго, аби борони Боже під тяжким грїхом не приступованя по церквах, бо „dla was jest tylko raz w życiu hierzmozowanie“. От так в єзуїцких мозговницях помїшались понятя „тайна миропомазаня“ і мироваля, котре не є ніякою тайною (sacramentum) та котре мож і тисяч разів в житї приймати подїбно як свьяченя воду. „Poco chodzicie do cerkwi; kiedy nie chcecie iść do kościoła albo masz zadaleko, to lepiej zostań w domu a będziesz bez grzechu“. Хотїй декотрі люди просто соблазняли ся словами тих апостолів, мієонарїв, всеж таки найде ся богато тупоумних особливо міщан, котрі дадуть віру тим словам а наслідки будуть такі, що перехід на латинське буде в Коломиї єще численнїший, як дотепер. В послїдних роках перейшло в Коломиї мієнї щось коло шїстдєсятї родин міщаньских з

руського обряду на латинський. Тепер по такій місії піде апостазія обрядова ще скоршим темпом, як до сеї пори. А Русини що на се? Дивлять ся з заложеними руками. Одні ще в Москві видять лік на се, вздыхаючи і поглядаючи на північ, другі знов кажуть, нехай буде вже і так, аби лишень не множились „радикали“, а обряд то все одно. — *Священник.*

Се докази з хвилі. А що ж діє ся натовість в польській прасі. Ото під знак кс. Туркула ставув за Народуфкою і Дзвенік. В дописи „якогось „поважного обивателя“ похвалив письмо Туркула як „жечове шпедставене шпегегу випадкуф в Бучачу“ і кличе з емфазою, що перпривате „візити“ кс. Туркула ен. Хомпшином було провокацією і обидою понижуючою „годносьць народовон!“ „Тож справедливо — каже автор — наше духовенство може почувати себе обидженим. Але крім сего обиджений і цілий нарід — і повинен домагати ся доситьучиненя“.

Яке се доситьучиненє за кс. Туркула має бути, подає автор на кінци своїх баламутних і брехливих виводів:

„Наші предки заслонювали своїми грудьми ту землю перед навалю ворогів, гноїли ниви, а на сій крові вигодувала ся гидра. (Отсе має бути історичний вивід! — Ред.) Не ми виповіли війну. Але треба нам підняти остаточно кинену рукавицю. Треба вже раз сказати собі, що не пора на деліберациї і пересправи!... Ніяких уступок, ніяких мирових проб! Досить сего полі тє tangere! Ми несли добру волю (?) а стрічали злу, стрічали облуду і перфідію (!). Ми бажали братерства і згідливого пожитя (!). Не вдало ся — без нашої вини! Нехай же буде війна!... Всі верстви повинні взяти в ній уділ, бо ту йде о наше загрожене (!?) істнованє, о нашу будуччину!“

„Галицький промисл, хоч слабо ще розввинений, остає переважно однак в польских руках. Так обовязком польської суспільности на Сході — дати першенство продркції краєвій — але польській. Обовязком кожного польского промисловця є дати хліб в першим ряді лише польському робітникови. Від наших купців треба безуслівно жадати, щоби сироваджували і держали лише польський товар. А кожній консумент повинен при закупні провірювати, о скільки купець се жаданє виповняє. Товариства промислової помочи мали би інформувати публіку, котрі товариства є з польским продуктом і де їх можна набути. Кола „Т — а Школи людової“ нехай подволять свою діяльність, нехай відчинять ся польскі кишені, свилучи гріш на книжки і школи. Хто лише зносить ся з людом, нехай єму пригадає, що повинен уживати лише польської мови та почувати ся Поляком. Міске населенє нехай не унікає селянина, але нехай дбає зискати єго довіре. Лучити ся і гуртувати ся, устроювати обходи народові і патріотичні представлення — се все задачі на нині і на найблизшу будуччину. Одним словом, — при кожній нагоді ми повинні зазначувати нашу окремішність і силу. Єдино ся постава пересвідчить Русинів, що не легко викинути за Сян, бо ми глибоко занустили коріне в землю“.

Належало би ще тільки порадити тим панам гакатистам Туркулівске „mit der Farbe hegaus!“ Не горлайте про „шпемисл крайови“, про „вироба галицькє“, а коли се має служити не для економічних а національно-політичних цілий, назвіть єго просто „шпемисл польскі“, або „вшехпольскі“ і не накидайте ся з ним рускому населеню. Ми обійдемо ся еще і з жидами, як ви доси обходили ся.

Війна а Україна.

В останній книжці „Л. Н. Вістника“ п. С. Загородний в статі: „Війна і опозиційні елементи в Росії“ ось як представляє сю опозицію на Україні:

„Справжня революційна агітація почала ся на Україні ледви в 1900 р. Спішу при тім завважити, що я не належу до тих, котрі зовсім не признають легальної просвіти на Україні і взагалі легальної діяльности. Одно лише мушу сказати, що заходи українофілів, які старали ся провести хоч аби-які цензурні книжочки, особливо історичні, на мою думку дуже

шкідливі. Краще не давати селянам нічого, як псувати їх поганими, на половину брехливими, а на половину незрозумілими історичними видавництвами тільки тому, що пинших не дозволяють друкувати. Доки не буде змоги давати народови краці історичні виданя, краще в легальної діяльности обмежити ся книжками спеціальними і красним письменством. В сьому напрямі можна також багато зробити і справді вже досить зроблено для познакомленя народа з рідною мовою і з користю просвіти на рідній мові. Але вернемось до діла. І українська інтелігенція зраділа війні, покладаючи в ній такі самі надії, як і пинші „вірні“ піддані безталанного Миколи II. Наші ліберали зібрали ся навіть на раду в однім місті і вже зробили були постанову надрукувати протест від Українців проти війни, але, звичайно, злякались і замовкли. Властиву революційну опозицію на Україні творять українські соціялісти, що виступають під назвою: Революційної Української Партії (РУП) і Української Соціялістичної Партії (УСП). Вони лише ведуть постійну, невтомиму, революційну агітацію при помочи брошур і відозв. Здає ся, що Р. У. П. має більше організаційного впливу, більше звязків і ширить багато нелегальної літератури. Після вибуху війни зворушила ся знов і У. С. П., масово розповсюджуючи відозви. Розглядаючись у соціялістичних українських виданях обох партій можна напевно сказати, що свідомість робучого люду на Україні швидко йде вперед. Окрім безумовного впливу українських соціялістів на опозиційне становище селян треба взагалі сказати, що настрій українських селян, о скільки мені приходилось самому або через людей і часописі за ним слідити, є для війни сильно неприхильний і сим дуже легко при нагоді можна скористувати ся.

З усього доси сказаного про опозицію в Росії видно, що материялів для революційного руху досить багато. Передовсім однак треба, щоб сполучили свої сили російскі соціял-демократи, зрікши ся думки обгорнути весь соціялістичний рух в Росії. Треба також, розуміє ся, щоб прийшло до згоди між соціаль-демократами і соціялістами революціонерами. Можливість забезпечити як найбільшу політичну свободу народови не повинна бути пропущена. Може не скоро вже уряд буде в такім як тепер клопоті... Що-ж до ірредентистичних революційних організацій, то вони повинні залишити на якийсь час свої сепаратистичні прямованя і користуючись обетавинами, в світлі з російскими революціонерами звалити самодержавний лад. Коли-ж російскі соціялісти не зрозуміють незвичайної важности історичної хвилі і не принорвлять до неї способу діяльности, то ірреденті лишеє ся лиш надіятись на власні сили і підготовляти чим скоріше федеративний звязок усіх революційних неросійских партій“.

Як небудь оно там і впаде між революційними партіями в Росії, то годі не замітити, що виводи п. Загородного виходять якось дуже поплутані. Коли така сама плутанина що-до плянів на будуче єствує і серед самих українських піонірів народної свободи, то вигляди на неї представляють ся зовсім не рожево...

Япаньско-російска війна.

Куропаткин.

Про всіх япаньских полководців начтав ся свєтїт всяких подробиць і похвал що неміра. Бути може задля того, що до тепер Япанія і Япанці були майже зовсім чужі цивілізованому свєтїтові. Про російских полководців не пишуть, хиба по смерти, як було з Макаровом, Келером. Отже цікаво буде довідати ся кілька рисів про головнокомандуючого ген. Куропаткина. Видалений ним з Манджурії кореспондент Frankfurter Ztg. ось як описує єго можливість: „Ні один з наших сучасних Мольків не має понятя, з якими трудностями муєв бороти ся Куропаткин. Він не мав вправленої і до манджурских відносин втягненої армії, а тільки частини ріжних війск. З пими муєв він перевести цілу воєнну організацію а рівночасно мобілізувати і дати відпір наступаючому неприятелю. Завсєгди спокійний і холоднокровний, завсєгди безвинну робучий, Куро

паткин робить на всіх. Кому случило ся бачити єго, робить вражїне скромного чоловіка, перенятого наскрізь почутєм обовязку. Приїхавши в Манджурію, він найшов там дуже ограничену скількість війскових частий і доперва в останнім часі війска стали прибувати в достаточній скількості. Офіцїри і воєки глядять на неєго з повним довірем. Він не відзначає ся салюновими манерами. Єго воєнне житє звисне кождому. Старики розказують молодїжи про єго подвиги в Туреччині, Середній Азії, в туркманьских степах і довкола єго імени повстали легенди. Він стоїть близько до воєцкої жизни і тим дорозший їм. Они уважають єго своїм, як кров з крові і кість з кості. І як сєй чоловік уміє володіти і розказувати ними! Всі пересвідчені, що сєй новий Фабій Кункгатор є справжнім полководцем. Навіть Япанці, не зважаючи на всі свої успіхи, озлоблені і глибоко придумують ся над тим, де і коли сєй неговіркий і спокійний чоловік остановить ся. Їм здає ся, що у неєго нема жадних шансів на успіх, але єго довірчивий спокій непокоїть їх і спонукує до потрібної осторожности! Они чули, що на самім початку війни він уважав необхідним очистити полудневу Манджурію і відступити до Харбину. Та перейшло цілого пів року, а їм не удало ся відперти єго навіть за Ляоян. Між тим він садовить ся сильїйше з кождим днем і приближає ся час, коли він буде в можности перейти до офензиві. Коли Япанцям не удасть ся устроїти Куропаткинови другого Седану, війна затягне ся на довгий час. Такі характери, як Куропаткин не кидають оружя перед невгодою. Навіть ті, що не уважають єго генїальним стратегіком, знають, що єго серіозность, робучість і ясний погляд на річи ставлять єго високо над загальним уровнем війскових людїв. Він не скорий до блискучих, оплачуваних дорогоцінною людскою кровію, маневрів, але спокійно і довірливо іде до своєї ціли і знає, що коли прийде час, єго люди зроблять все, що потреба. — Сєй образ франкфурского кореспондента доповняють еще принагідні замїтки російских дописувателїв, котрі підносять, що при візитаціях війск Куропаткин завсєгди і передовсім питає ся, чи люди їли, чи мають мясо і хліб і на кождім кроці пригадає командантам старанє о жолудок армії. Сї єго стараня про стан здоровля війск, доходить до того, що скорше чим війско він каже слати провіянті і припаси „Червоного хреста“, бо перебувши ріжні походи — замічають дописувателі — знає головнокомандуючий, що страшнійші чим япаньскі кулі є для нас фізичне вичерпанє сил і пошести. Коли війска відходять против неприятеля, Куропаткин завсєгди накаєє пояснити воєкам, що се еще не бій а тільки „рокогносцировка“ та що коли у відповіднім часі прийде наказ цофнути ся, щоби люди тим не озлоблювали ся і зараз таки виконували наказ.

Судьба порт-артурскої ескадри.

Надійшовши з Токіо і з Чіфу вісти, треба брати з резервою до їх потвердження. Не менше годить ся їх зарєструвати. Телеграми з Чіфу доносять, що російскі кружляки „Аскольд“ і „Новик“ схоронили ся до німецької пристани Чінтав (коло Кіючав). — З Берліна телеграфують, що міністерство заграничних справ потверджує сю вістку, однак додає, що не знає, чи ті кораблі ще там находять ся. Отже ся вістка здає ся бути певною. Після міжнародного права сї кораблі, ставуши на неутральній області, муєть бути розоружені і зречи ся дальшої участі в бою. Тільки заходить трудність в тім, чи дадуть ся розоружити два великі кружляки а фльотильною торпедівцїв?... — Local-Anzeiger доносить, що япаньска амбасада в Берліні одержала телеграфічну відомість, після якої 5 російских панцирників і два кружляки вернули до Порт-Артурса. Судьба дальших шістьох воєнних кораблів незвісна — З Токіо доносять, що Япанці заатакували російську ескадру на полудне від Тенгтав (?) і розігнали єї. Кружляки „Аскольд“ і „Новик“, три торпедівці і один контрторпедовець дня 11. с. м. схоронили ся до заливу Кіючав. Один контрторпедовець звїхав до Чіфу. Дальше пять воєнних кораблів (панцирників), один кружляк, шпитальний корабель вернули до Порт-Артурса. — Про контрторпедовець, який втік до китайської пристани Чіфу, доносять звідтам, що Япанці забрала єго, нару-

шивши неутральність пристани. Іменно кружляки «Азавозімо» і «Казуму» підіхали до него, а японський офіцер удав ся на поміст «Рішительного» і вівав Росіян опустити пристань без борби. Капітан Ротчаковский відповів, що «Рішительний» розоружений, а машини неспосібні до функціонування. Японський офіцер зажадав оглянути корабель. Ротчаковский видав розказ висадити судно у воздух, а сам кинув ся на японського офіцера і в борбі впав разом з ним до води. Одні кажуть, що згинув, другі, що виратував ся, хоть тяжко ранений, а приятелі укривають его. По 10 мінутах наступив вибух, зірвав капітанський місток і ушкодив надоб. — Як вже звісно, Япани ушкоджене судно потягли за собою на лівій, як воєнну добычу. Се є безперечно порушенням неутральности, а рівнодушність Китаїців на ті події, що збули ся в їх пристани, отже немов би на їх території, може дати причину до новажних міжнародних конфліктів.

— **ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.** При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорі відновленні передплати, зглядно о вирівнанні залеглостей та о приєднуванні нових передплатників.

Н О В І Н К И.

— **Календар.** В неділю: руско-кат. Внесення Чесного Хреста; рим.-кат. Евзевія. — В понеділок: руско-кат. Перенесення мощ. св. Стефана; рим.-кат. Успення Богородиці. — Вівторник: руско-кат. Ізаакія, Дальмата; рим.-кат. Роха.

— **Перший пожарний «Сокол» на Лемківщині!** В неділю дня 7. серпня відбув ся курс пожарний в селі Одреховій, сянїцького повіта, переведений дг. Гериновичом делегатом львівського «Сокола». Мимо того, що се час весіль, зійшло ся народу досить і з зацікавленням слухали науки. Далше пояснив дг. делегат теоретично функції поодиноких відділів і їх поділ. Потім переведено вправи з сикавкою, ланцюгом водним і т. д. Громадяни з жаром горнуть ся до нової організації. — Село Одрехова се взірцеве село на цій Лемківщині. Має читальню «Просвіти», шпихлір, 2 крамниці читальняні, касу громадську і Райфайзена. Се робота о. Анг. Лаврівського, місцевого пароха, котрий не щадить труда, щоби піднести наріз з его занепаду. Усі села повинні брати собі на примір Одрехову і вступати у єї сліди. Патріотична частина суспільности закорупціої Лемківщини повинна і у себе по селах старати про подібне піднесення народа. В.

— **Укр. артистична вистава у Львові.** Товариство прихильників української літератури, науки і штуки уряджує під koniec жовтня виставу образів (рисованих і мальованих) українських артистів, артистичної різьби на дереві гуцульських майстрів і українських старинних килимів і плахт. Виділ товариства звертає ся до П. Т. публіки і наших артистів із проською про як найбільшу участь в проєктованій виставі. На виставу можуть бути прийняті: українські плахти, килими, що походять найпізнійше з першої чвертини 19 віка, ткани на етнографічній території України, гуцульські різьби на дереві з виключенням дрібних предметів, і образи артистів Українців без огляду на їх зміст і тенденцію. В обем вистави не можуть входити предмети, що визначають ся тільки етнографічною вартістю, без артистичної, і ті твори штуки, що вже були раз у Львові виставлені. Про прийняте предметів (відсланих коштом автора або властителя) децидувати буде спеціально до сеї цілі вибрана журі, яка буде складати ся на половину з артистів. По укінченню вистави будуть виставлені предмети відслані властителям коштом Товариства прихильників укр. літ., науки і штуки. Ближші дані що-до терміну надсилання виставових предметів як і дати отворення вистави і місяця де буде устроєна, будуть оповіщені в найближшій книжці Літер.-Наук. Вістника. Інтересовані можуть вести кореспонденцію з секретарем товариства. Голова товариства: проф. Михайло Грушевський. Секретар: Іван Труш, Львів, ул. Чарнецького, 2. (За Л.-Н. Вістником).

— **З Миколаєва н. Дн.** пишуть нам: Сеї неділі мало відбутися у нас аматорське представлення «Сільських артистократів» заходом членів тутешньої пожарної філії «Сокола». Однак наші «найсердечнійші» постарали ся, що жидачівський староста заборонив представлення.

— **З нотаріальних кругів.** Нотаріальний кандидат Володислав Гурка з Рави рускої іменований нотарем в Гвіздці. — Нотаріальна палата у Львові розписала конкурс на посади заступників нотаря в Коломиї і Войниліві з речинцем вношення подань до 15. с. м.

— **Скуповують пашу.** По східній Галичині почали жидки скуповувати у наших селян всякого рода пашу, знаючи, що она з кожним днем дорожєє наслідком великої посухи. Остерігаємо проте наших селян, аби не співшили ся з продажною пашою і насїня паші та взагалі збіжжя, бо не лише стратять, але будуть мусли пізнійше самі купувати пашу по подвійній ціні, як продавали.

— **На конкурс, розписаний тов-ом «Дністер»**, на проєкт фасади власного дому і розміщення бюр товариства вплинуло 5 проєктів. Конкурсна комісія збере ся для призначення премій на другий тиждень.

— **Проти покутного писарства.** Президент вис. кр. суду др. Тхоржницький видав обіжник до всіх підчинених єму судів, з порученням різко слїдити і карати покутних писарів. Коли би властям вдало ся винищити покутну писарку, то між селянами не було би тільки судових процесів, кілько є тепер наслідком намови тайних дорадників-писарів.

— **Російський цар має сина.** Вчора о пів до першої години в полудне 301 гарматних стрілів звістило Петербургові, що цареві народив ся син. Тисячі телеграм помчали по цій великій імперії Росії, звіщаючи радість царської родини задля народин наслідника престола. Цар Микола II. оженений дня 26. листопада 1894 р. з герскою княжною, мав чотири доньки: Ольгу, Татіану, Марію і Анастасію, а новий член родини і наслідник престола одержить імя Алексея. Петербург був вчора ілюмінований і пристроєний хоругвами. Ціла Росія тінить ся щасливим розв'язанням царіці, бо всі надіють ся з нагоди хрестин царевича загальної амесії і реформ. Дай Боже, аби їх надії не завели.

— **Хруні гинуть.** Урядова «Газета львівська» містить що тижня урядовий звіт з звірячих пошестий. Із послідного звіту показує ся, що найбільше лютують ся в Галичині парки і зараза між хрунями, розуміє ся чотироровожними. Парки стверджено в минулім тижні в 33 повітах Галичини, а свинську пошесть в 39 повітах, з яких 35 у східній Галичині. В тих 39 повітах є 168 сіл навішених свинською пошестю. Найбільше zagrożений є самбірський повіт, з 32 селами, а в тім повіті є в Кульчицях аж 59 загород, де стверджено пошесть між безрогами.

— **По нафтовім страйку в Бориславі.** Радник Півочкий і генерал-майор Кайлер зі штабом вїхали вже в Борислава. З війська остало там лише один батальон 77. п. п. Вчера приїхав до Борислава секретар краєвого виділу, аби передати заряд громади правительственному комісареві. В касі християнської громади було при передачі до 21.000 К готівки. За те громадська каса в Бориславі була зовсім порожня, бо всі гроші до послідного сотика видано на страйкуючих.

— **Пожари.** В Боршіві коло Перемишлян згоріло оноді 13 господарств вартости 45.000 К. — Дня 5. с. м. згоріло в селі Вислоці, сянїцького повіта, кілька хат, а 7. с. м. в неділю горів там ліс. Ві вівторник згоріло кілька хат в селі Волиці, того самого повіта. До вибуху пожарів причиняє ся страшна посуха. — В Кутківцях коло Тернополя згоріло оноді кілька домів. — В Арцишові, городецького повіта, вибух оноді в саме полудне і знищив 9 селянських загород. — В Королівці, борцівського повіта, згоріло вночі на 12. с. м. 60 домів. Шкода виносить до 200.000 К. Крім одного Фішля Кернера ніхто з погорільців не був обезвечений. Підозрівають, що Кернер відпалив свій склеп, аби взяти асекурацію 12.000 К. Проти него заряджено слїдство. — В Бібрці і Ходорові мали вчера вибухнути великі пожари. Ближших вістий нема.

— **Із Станиславівщини** доносить «Нова Січ», що село Підлуже не цілком розпарцельовано, бо решту двірського обшару, около 220 моргів, купив Роман Хлєбовський, інженер із Станиславова, за 116.000 К. — Теодор Рубчак купив село Залукву під Галичем за 61.500 К і буде ґрунти парцельовати.

— **Маневри відкликані.** Як ми вже вчера доносили, відкликано вправи кінної краєвої оборони 1. полку уланів у Львові, які мали почати ся дня 14. с. м. Доручені резервістам того полку покликуючі карти є отже неважні. Причиною до відкликання вправ на два дні перед їх початком є здаєсь, або посуха, або якась кінська пошесть.

— **«Ліси і пасовиска».** З Будапешту доносять: Около 500 мадярських селян з колами і буками в руках напали вчера на добра ґр. Юрія Альмасіого коло Дебречина і заявили, що їх конфіскують і розділять їх між селян. Більшість урядників заряду дїбр утїкла. Покликано жандармерию до оборони перед нападом.

— **Великі люди.** Париский Gaulois наводить кілька примірів пустої зарозумілости т. зв. генїїв. Сен Сїмон уважав себе за найгенїяльнійшого того часу. Одного разу він поїхав нарочно з Парижа до Канет, аби відвідати паню де Стаель, якої передше ще не знав. Ледви вступив до сьвітлиці, почав таку бесїду:

— Панї! називаю ся Сен Сїмон. Панї, ви є генїяльною женщиною, а я є, я панї звісно, генїяльним мужчиною. Поберемо ся і будемо мати

дїти, яких сьвіт ще не бачив. Я прийшов нарочно з Парижа, аби се панї сказати і не сумніваю ні на крихту, що панї радо приймуть мою проєкту.

Панї Стаель лише силоміць здержала ся від шаленого сьміху. Але придавила его в собі і так відповіла.

— Я очарована відвідинами так генїяльного мужчины, як пан Сен Сїмон. Що-до мене однак, не вважаю ся такою генїяльною женщиною, а єслиби я навіть була нею, то не була бим певна, що наші дїти будуть генїяльними людьми. Чейже вам звісно, кілько великих людей мало дурні дїти.

— Отже панї даєте менї гарбуза? — спитав Сен Сїмон.

— Невисказано жалую, але інакше не могу зробити.

— А, най буде й так! — відповів Сен Сїмон і поклонив ся чемно та повернув сейчас до Парижа.

А отсе инша пригода. Лямартін був чоловіком незвичайно щирим, але дуже зарозумілим. Одного разу відвідав его молодий поет, поручений єму якимсь приятелем. Другого дня по відвідинах поета стрічав его приятель і сейчас питає про молодого автора.

— О, з тої муки хлїба не буде — відповів Лямартін без надуми.

— Чому?

— Представ собі; той хлопець в моїй присутности зовсім не збенетжив ся, ні налякав ся. Також Віктор Гїро мав бути вельми зарозумілим. Вправді він виявляв кождому авторові, який відчитував єму свої поезії: «Ви є великим поетом», але не терпів, аби его з ким небудь прирівнувано. Якось раз застав его Леконте де Лїсьє, затошеного в глибокій задумі.

— Про що так думаєш, мєстро?

— Думаєм про Бога. Думаєм про те, що колись, по моїй смерті станемо перед собою око в око, і ставлю собі питанє: що Бог скаже менї на привіт?

Леконте де Лїсьє легко усьміхнув ся і каже: — Мєстро! Се ясна справа, без сумніву. Бог скаже до тебе: «Най товариш ближше приступить».

На лиці Віктора Гїро блиснув радісний усьміх вдоволення.

— **Вибух в фабриці штучних огнів.** О 6 кілометрів від італійського міста Барі стояла на горі фабрика штучних огнів, зложена з двох великих веж, з котрих одна служила за робітню, а друга за склад. Фабрика є власністю Якова Воркаро, котрий перед 3 роками утратив в наслідок вибуху жінку і троє дїтїй. Сими днями роздав ся нараз оглушуючий гук і лоскіт і обї вежі на горі вилетїли у воздух. Люди з усіх сторін поспїшили на ратунок, вїзвано з міста воєнків і при їх помочи добуто зпід розвалин двох робітників ранених смертельно, а трох убитих. Властителя фабрики, котрий підчас вибуху був в Барі, арештовано.

— **Родимці!** Не забувайте на приватну жіночу семінарню у Львові, удержвану Тов-ом педагогічним і присилайте постійні жертви! Вписуйтесь громадно в члени сего Товариства і вирішуйте залеглости. Вписове виносить 1 К. Пренумеруйте часопись для дїтїй «Дзвінок» і часопись «Учитель», так щоби она могла при більшій числї передплатників стати на ще висшій щаблі і відповісти всім бажанням сьвідомих читачів. Адреса касиєра: А. Алиськевич (ул. Кохановського 15 Б.)

— **Вісти з львівської архієпархії.** В пропозицію прийняті оо: на Потурі: 1) Теодор Ковальський, 2) Юліан Нивинський, 3) Іван Барановський, а в списі: Симеон Сильвестер Кизима, Гарасим Семків, Іван Корольок, Юліан Барановський, Людвик Савицький і Ілья Кузів; на Ганівці: 1) Іван Барановський, 2) Людвик Савицький, 3) Володимир Гургула, в списі: Симеон Сильвестер Кизима і Николай Прокопович; на Щуровичі: 1) Теодор Гураль, 2) Людвик Савицький, 3) Михайло Бобовник; на Волків, щирецького деканата: 1) Александер Петро Мійський, 2) Філіп Сьвергун, 3) Людвик Савицький, в списі Михайло Бобовник. — На конкурс виставлена парохія Гарбузів, залозецького дек. і Суходїл, переґинського дек., з речинцем до 5. вересня.

В кождій рускій хаті повинна бути на стїні мала всеї Русь-України, видана Р. Тов-ом педагогічним у Львові. (Величина: 75×59 см.). Коштує лише 40 сот. Молодїж при наудї чи забаві все буде мати перед очима наглядний образ нашої великої Вітчизни.

Наука, штука, література.

— **Літературно-науковий Вістник** кв. VIII. за серпень 1904. містить: Із поезій Богдана Ленкого: Над рікою. — Лірник Кость: І. В. дорогу. II. Кавка. — Ігор Савин: І. На границі. II. Зимова думка. III. Промов до мене весно. — Яків Жарко: Баштанник. — Іван Франко: Хома з серцем і

Хома без серця. — Гнат Хоткевич: Пристрасти, драма в 4. діях (кінець). — Зельма Лягерлеф: Чуда антихриста, роман (кінець) Леонід Андреев: Книга І. Тургенєв: Баба. — С. Загородній: Війна і опозиційні елементи в Росії. — Василь Панейко: Філософія оптимізму. — Музикально-драматична школа М. В. Лисенка в Києві. — Іван Кривецький: Вільні університети. — М. Грушевський: Українсько-руські наукові курси. М. Грушевський: Антін Чехов. — Хроніка і бібліографія.

Телеграм

з дня 13. серпня.

Берлін. Loc. Anzeiger пише, що Німеччина хоче мати вільну руку в поведенні з російськими кораблями, які схоронилися до порту в Кіаочау і позвольте їм набір вугля відплисти.

Петербург. В бюлетені, підписанім двірским акушером д-ром Оттом і надворним хірургом Гіршом, зазначено, що стан цариці і новонародженого вел. князя є вповні вдовольняючий.

Брікс. Вчора вечером відбули ся тут збори 15.000 копальняних робітників в сиріві нарад над страйком. Ухвалено почати мирні пересправи з працьодавцями.

Дрезно. Dresd. Ztg. доносить, що стан здоровля старенького саксонського короля Юрія тяжко погіршив ся. Короля відживляють штучно.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лікар клініки львівського універс., б. лікар клініки проф. Лайдена в Берліні
ординує у внутрішніх недугах від 3—5 попол.
ул. Академічна ч. 26. (мезанін).

окуліст

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує
при ул. Личаївській ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Др. Б. Гержабек

директор шпиталю в Гусятині,
повідомляє приватних своїх пацієнтів, що відїжджає до вправ військових на час від 12. серпня до 15. вересня с. р. 106(1—6)

Братя Терціарі св. Франца

(у Львові, ул. Клепарівська ч. 15) займають, переважно в зимовій порі, убогих працею при виробі меблів гнутих із сирого матеріалу (огнбильовані, політуровані, виплітані і складані). Ті меблі, старанно і тривало зроблені, продає ся по приступних цінах. В варстатах Братів Терціарів можна також направляти меблі. Меблі до направи або закуплені привозять і відвозять ввсильані вози або носять убогі діти остаючі в тім заведеню. (7—10)

Читайте!

читайте!

Повне видає Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просвіти“ бажаючи, щоби в кожній руській хаті находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сими днями найдешевший абірик сих творів п. з. „ПОЕЗИЙ Т. ШЕВЧЕНКА“. Книжка, оправлена в полотно з золотеними витискама, може бути найгарнійшою окрасою руських хат. Папір веліновий, формат на взір європейських клясиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опушту. Висилає ся тільки за надісланем 2 кор. 30 сот. на адресу: КАНЦЕЛЯРИЯ „ПРОСВІТИ“ у ЛЬВОВІ (Ринок ч. 10).

ПРОФЕСОР, Русин, приїме на станцію, 2 учеників з низших шкіл середних або народних, з цілим удержанем та наукою. Зголошеня: ЛьВІВ, ул. Вибрановського ч. 3, II пов. 104(4—10)

Стация почтова телегр. і телефон. **Unterthemenau.** Річний оборот пзверх 3.000 вагонів.

Унтертеменауска Фабрика виробів з глини
ІВАНА КНЯЗЯ ЛІХТЕНШТАЙНА
в Unterthemenau bei Lundenburg, поручає: гарні глини кафелі всякого рода і витривалости на хідники, двірці, стайні, подвіря і т. п., дальше плити мозайкові в тисячах десенів від найпростішого до найбогатшого виконаня (річ а продукція 15 мільонів плит) для церков, шкіл, фабрик і т. д., подвійно поливані камінні рури, комини, ремізові рури, поливані цегли (сухопрасовані з найнищою витривалостою для пильових будівель, мокро прасовані для будови каналів), плити до викладаня стін і фасад, блискучі плити, дахівки всякого рода, натуральної краски і поливані у всіх барвах, рури до дренаваня, кафелі до печей. Ілюстровані ціниці даром і оплатно. Число робітників 700.

89(10—18)

Ідьте лишень на Гамбург!

пишуть своїм кривним і знакомим ті, котрі вже раз дорогу тую перебули.

Кораблі нашого товариства осягнули під зглядом скористи і безпеченьства світову славу. Подорож від границі прускої до Гамбурга триває лиш 20 годин, і коштує 9 злр. 80 кр., если подорож тую підняло ся після наших вказівок. **До Канади ввсильаємо наших пасажерів осібними пароходами**, котрі ідуть просто до Канади, і не треба нігде пересідати! Подорож до Канади і Америки є на Гамбург найкоротша і найдешевша.

Жадайте наших проспектів і ціниціків їзди, котрі пересилаємо безплатно.

Руска кореспонденция! Рускі урядники!

Фальк & Со.

Hamburg, Americahaus

Raboisien u. Ferdinandstrasse

87 (41-?)

Александр Стефан — В. Щурат.

УЧЕБНИК Французької мови

Часть I. Апробований для всіх середних жіньських шкіл.

Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с. (на поchtову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інституті для дівчат в Перемішли

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-європейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6:00	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Хирова	6:20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмеє, Чорткова (від 1/2—3/4), Сучави
6:10	з Іцкан, Чорткова, Калуща, Делатина (чер. Коломию 1/2—3/4 вкл. в нед. і свята), Керезмеє (1/2—3/4 вкл.)	6:30	до Підволочиск, Київ, Одес, Бродів, Копичинець, Гусятин, Чорткова
7:30	з Рави рускої, Сокала	6:45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7:40	з Підволочиск, Одес, Київ, Бродів	6:50	до Яворова
7:45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуща	8:25	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8:00	з Самбора, Хирова	8:35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Освєнцима
8:10	з Станіславова, Жидачева, Потутор	9:10	до Лавочного, Хирова, Калуща, Ходорова
8:20	з Яворова	9:25	до Самбора, Хирова
8:55	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезелборча, Пешту	10:35	до Тернополя, Потутор
10:02	з Стрия, Борислава	10:45	до Черновець, Делатина, Заліщик, Новоселци
10:20	з Рашева, Любачева	10:50	до Белзца, Сокала, Любачева
11:25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмеє	1:55	посп. до Підволочиск, Київ, Одес, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятин
1:10	з Лавочного, Калуща, Хирова, Борислава	2:45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуща, Жидачева, Чорткова, Вижиці, Керезмеє
1:30	посп. з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Н. Санча, Римацова, Івонича, Сяпока, Хирова	2:55	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Закопаного
1:40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуща, Заліщик, Кічманів, Новоселци (через Жучку, Вижиці)	3:05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухалі (від 1/2—3/4 вкл.), Сколього (1/2—3/4 вкл.), Ходорова, Калуща
2:30	посп. з Підволочиск, Одес, Київ, Бродів, Римацова, Гусятин, Копичинець, Козови	3:30	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухалі (від 1/2—3/4 вкл.), Сколього (1/2—3/4 вкл.)
4:35	з Стрия, Хирова, Тухалі (від 1/2—3/4 вкл.), Сколього (1/2—3/4 вкл.)	3:40	до Рашева, Любачева, Хирова
4:45	з Яворова	3:40	до Самбора, Хирова
5:03	з Сокала, Белзца, Любачева	5:48	до Яворова
5:20	з Підволочиск, Київ, Одес, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятин, Іваня пустого, Скали, Копичинців	5:55	до Коломиї, Жидачева
5:40	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Освєнцима	6:20	до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Карьсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча
5:50	з Іцкан, Жидачева, Новоселци і Сучави	6:40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуща
8:40	посп. з Кракова, Відня, Берліна, Праги, Івонича	7:05	до Рави рускої, Сокала
9:10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, (Жидачева 1/2—3/4 вкл.) Гусятин, Керезмеє, Калуща	9:00	до Підволочиск, Київ, Одес, Бродів
9:50	з Кракова, Відня, Берліна, Вроцлава, Варшави, Праги, Освєнцима, Хирова	10:05	до Перемішли (1/2—3/4 вкл.), Хирова, Н. Загірї
10:00	з Самбора, Хирова, Сяпока, Ясла	10:42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делатина, Сучави
10:20	з Підволочиск, Київ, Одес, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Іваня пустого, Гусятин	10:55	до Кракова, Відня, Вроцлава, Праги
10:40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуща, Борислава	11:00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова, Іваня пуст., Скали, Гусятин, Потутор
12:20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	11:05	до Стрия
2:31	посп. з Кракова, Берліна, Варшави, Відня, Праги	11:10	до Рави рускої, Любачева (що неділі)
3:25	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	12:45	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
на дворець „Підзамче“			
7:20	з Підволочиск, Одес, Київ і Бродів	2:51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмеє (від 1/2—3/4 вкл.), Сучави, Кічманів
2:15	посп. з Підволочиск, Київ, Одес, Бродів, Грималова, Гусятин, Копичинець, Чорткова	4:10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берліна, Праги, Пешту, Самбора, Сяпока, Освєнцима
5:06	з Підволочиск, Київ, Одес, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Іваня пустого, Скали, Гусятин, Бродів, Грималова	з двірця „Підзамче“	
10:02	з Підволочиск, Київ, Одес, Бродів, Копичинець, Заліщик, Іваня пустого, Скали, Гусятин	6:48	до Підволочиск, Бродів, Київ, Одес, Копичинець, Гусятин, Чорткова
3:04	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	10:52	до Тернополя, Потутор
ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.			
Приходять на головний дворець:		Відходять з головного двірця:	
з Брухович 6:42, 7:30 рано, 11:45 перед полуд., 3:00, 4:30 і 5:43 пополудин, 7:54 і 8:59 вечером, (до 11/9 вкл.)	з Янова 8:20 рано, 1:16, 4:45 попол., 9:25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.), 10:10 вечером (від 15/5 до 31/5 вкл. в неділі і свята),	до Брухович 5:48 рано, 9:30 і 10:50 передполуд., 1:05, 3:45 і 5:05 попол., 7:05 і 8:04 веч. від 8,5 до 11/9 вкл.) 11:10 в ночи (що неділі)	до Янова 6:10 рано, 9:15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1:35 попол., (від 15/5 до 31/8 в неділі і свята), 3:18 попол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5:48 пополудин.
зі Ширця 9:35 вечер. (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділі і свята),	з Любіня вел. 11:35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділі і свята).	до Ширця 1:45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділі і свята),	до Любіня вел. 2:15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в неділі і свята.)

ЗАМІТКА: Час середно-європейський різниця ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12-год. часу середно-європейского — 12. год. 36 мин. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5:59 рано обведено рамками. — В місті продає білети звичайні агенция часописий П. Ст. Соколовского пасаж Гавемана 9, від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць державних (ул. Красних ч. 5.) укладає поivenessь в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудин, а в неділі і свята від 9. рано до 12. в полудне.